

“นโยบาย”สู่“ปฏิบัติ”คือคำตอบ

วรากรณ์ สามโกเศศ

วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2552

กลุ่มคนที่เจ็บปวดจากวิกฤตการณ์ครั้งนี้ไม่ได้มีเฉพาะผู้ใช้แรงงาน เจ้าของ SME"s ประชาชนทั่วไป ฯลฯ เท่านั้น หากนักเศรษฐศาสตร์เป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่เจ็บปวดจากการไร้ความสามารถในการพยากรณ์วิกฤตที่กล่าวกันว่าร้ายแรงที่สุดในประเทศพัฒนาแล้วนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา

ข้อความวิจารณ์นักเศรษฐศาสตร์ในเว็บไม่ว่าจาก Blogs ใดๆ ในระดับโลกกำลังกระหึ่มด้วยคำวิจารณ์อาชีพนี้นี้ว่าไม่มีใครออกมาเตือนว่าจะมีวิกฤตที่รุนแรงได้ขนาดนี้ ที่มีการเตือนกันก็เพียงผลจากฟองสบู่แตกในอสังหาริมทรัพย์ในสหรัฐอเมริกา แต่ไม่มีใครพยากรณ์การเชื่อมต่อของผลกระทบจากภาคอสังหาริมทรัพย์ไปสู่สถาบันการเงิน สถาบันประกัน จนสู่ภาคการผลิตไปทั่วโลก

คำพูดสุดเจ็บปวดก็คือนักเศรษฐศาสตร์ควรทิ้งการแก้ไข ปัญหาเศรษฐกิจให้คนอื่นและตัวเองไปแก้ไขวิชาการของตัวเองจะดีกว่า

วิกฤตครั้งนี้เชื่อกันว่าจะทำให้เกิดการทบทวนทิศทางของ การศึกษาและวิจัยเศรษฐศาสตร์ขึ้นครั้งใหญ่ในระดับโลก ผู้สนใจข้อวิจารณ์นี้กรุณาดู The Global Edition of The New York Times อยู่ใน International Herald Tribune ฉบับ 24-25 ธันวาคม 2008

หันมาดูปัญหาเศรษฐกิจในบ้านเรา ขณะนี้รัฐบาลมี นโยบายเศรษฐกิจที่จะแก้ไขปัญหาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการ กระตุ้นเศรษฐกิจด้วยเงินเพิ่มเติมงบประมาณระหว่างปี 100,000 ล้านบาท และเงินที่สมควรเร่งใช้จ่ายอีก 200,000 ล้านบาท ซึ่งในจำนวน 100,000 ล้านบาท เป็นการใช้จ่ายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

นายกรัฐมนตรี คุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เลือกที่จะกระตุ้น เศรษฐกิจในลักษณะที่จะก่อให้เกิดการจ้างงานและเกิดผล กระทบด้านบวกต่อประชาชนในชนบทและคนฐานะปาน กลางในเมือง ถึงแม้ว่าจะถูกวิจารณ์ว่าเป็น “ประชานิยม”

แต่ก็เป็น “ประชานิยม” ที่สอดคล้องกับช่วงจังหวะที่ระบบ เศรษฐกิจต้องการ “ยาฉืด” เข้มใหญ่ที่อัดเข้าไปในกลุ่มคน เหล่านี้พอดี

ในระดับนโยบายการกระตุ้นการจ้างงาน การส่งเสริมภาค บริการโดยเฉพาะการท่องเที่ยว การสนับสนุนสินเชื่อแก่ผู้ ประกอบ SME"s และประชาชนทั่วไป การสนับสนุน อุตสาหกรรมส่งออก การผ่อนปรนเงื่อนไขที่รัดรั้งการกู้ยืม ฯลฯ เป็นหนทางแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจในภาพรวมที่ยากที่ จะหาคนขัดแย้ง

อย่างไรก็ดี มีคำพูดอยู่ประโยคหนึ่งของฝรั่งที่เข้าทำว่า The devil is in the details หรือเรื่องยากลำบากยิ่งก็คือ การลงไปในรายละเอียดซึ่งในเรื่องนี้ขอตีความไปในทำนอง ว่าเรื่องยากยิ่งก็คือรายละเอียดของการปฏิบัติหรือการนำ นโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

พูดง่าย ๆ สั้น ๆ ก็คือจะอย่างไรให้เงิน 300,000 ล้าน บาท ออกไปถึงมือประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ตรงจุดตามที่ ตั้งใจ และไม่รั่วไหลเกินกว่าที่จะรับได้ (การรั่วไหลชนิดแทง ไอติมดูนั้น ยากที่จะหายไปข้ามคืน แต่ก็ไม่ควรยอมรับให้ เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย)

เงิน 300,000 ล้านบาทนี้จะไปอาละวาดไหลเวียนอยู่ใน ระบบเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการผลิตและรายได้อีก 3-4 เท่าตัวในที่สุด เนื่องจากรายจ่ายของคนหนึ่งจะเป็นรายได้ ของอีกคนหนึ่ง เมื่อภาครัฐจ่ายเงินออกไปเพื่อสร้างการ ผลิต เงินนั้นก็กลายเป็นรายได้ของบางคน และคน เหล่านี้เมื่อจ่ายรายได้ออกมาเพื่อการบริโภค รายจ่ายนั้นก็ จะกลายเป็นรายได้ของคนอื่นๆ อีกดังนี้เรื่อยไป เมื่อนับ รายได้ของทุกคนที่ได้รับเพิ่มขึ้นรวมกันก็จะเป็นหลายเท่า ของเงิน 300,000 ล้านบาทที่จ่ายออกไปครั้งแรก ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่รู้จักกันในนามของ multiplier effects

หัวใจของความสำเร็จ (ล้มเหลว) ในการกระตุ้นเศรษฐกิจก็ คือการนำนโยบายออกไปปฏิบัติ กล่าวคือมีการเบิก จ่ายเงินอย่างรวดเร็วโดยผู้เบิกจ่ายสามารถอนุมัติได้อย่าง ถูกต้องตามระเบียบ ซึ่งทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับระบบการ

จัดการและความร่วมมือของข้าราชการ

ความสามารถในการทำให้เกิดการจ่ายเงินกระตุ้น
เศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็วมีประสิทธิภาพก็คือสิ่งที่เรียกว่า
"ฝีมือ" ในการจัดการเศรษฐกิจนั่นเอง

รัฐบาลที่แล้วแม้ว่า "รามาย" ว่าจะใช้เงิน 100,000 ล้านบาทอย่างไร ตกลงกันไม่ได้จนไม่มีโอกาสได้ใช้ รัฐบาลใหม่
เข้ามาจึงเป็นโอกาสที่จะได้แสดง "ฝีมือ" ให้ประจักษ์
เพราะระบบเศรษฐกิจขณะนี้กำลังต้องการการอัดฉีดอย่าง
ยิ่ง

งานนี้ไม่หมูเพราะ The devil is in the details แต่ก็
สามารถทำได้ ประเทศอื่นๆ เขาก็เผชิญปัญหาแบบ
เดียวกับเราและเขาก็ทำได้ ทำไมเราจะทำไม่ได้เล่า